

Medjay a Morálka

Blizard

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obálky
Stanislav Hoferek	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2026)	Stanislav Hoferek

O knihe

Siedma poviedka zo série Medjay a Morálka je dráma o počasí, medziľudských vzťahoch, histórii, uhlíku a spomienkach. A tiež o tom, že niekedy sú na svete zbytočné či hlúpe pravidlá, ktoré všetko menia k horšiemu. Namiesto intenzívneho boja ide o minimalistickú poviedku, kde sa všetko dôležité deje na jednom mieste. Prepája sa však minulosť a prítomnosť a to veľmi nečakaným spôsobom.

Medjay a Morálka: Blizard

„Ani tá pustina nie je to, čo bývala. Staré zlaté časy!“ nadáva Medjay a všíma si, že ešte aj jeho kroky sú iné ako obyčajne.

Horúčava, tak typická pre tento kraj, sa nekoná. Namiesto páliaceho slnka sú všade mraky, nízka teplota a mrazivý dážď. Počasie, ktoré sa dá vedecky vysvetliť, ale niekedy je jednoduchšie povedať, že je bláznivé. Alebo ešte jednoduchšie, že je zlé.

„Ty máš aspoň klobúk,“ spomína Morálka.

„Áno, mám. Ale mám pocit, že je to skôr rozmočená handra na mojej rozmočenej hlave. Vidím to na krásne, i keď nie veľmi romantické prechladnutie. A asi to budem riešiť na tvoj spôsob.“

„Na môj spôsob?“

„Nebudem si dávať ruku pred ústa a všetkému nechám voľný priebeh.“

„Medjay!“

V okolí je len občas nejaký strom, ktorý má staré zlaté časy i úplne obyčajné, nezaujímavé časy, už dávno za sebou. Nachádza sa tu však zaujímavá chalúpka. Žiadny palác, len akási nezaujímavá kocka s rovnou strechou. Stavba bez plotu či bráničky. Samozrejme je automatickým cieľom pre dvoch unavených pútnikov.

Staré dvere sú zatvorené, okno tiež.

„Ty máš priateľskú tváričku. Skús zaklopať,“ navrhuje Medjay.

„Kedy ťa toto už konečne prestane baviť? Všetko dobre vieš, že nemám ruky.“

„A nohy máš na čo? Zdvihneš, zaklopeš, počkáš. V prípade potreby zosilníš intenzitu klopania. Alebo kopania. Je to podobné. To nemôže byť náhoda.“

„Tebe sa zase nechce?“

„Dávno som od teba nedostal facku.“

„To ťa mám kopnúť do hlavy, aby si bol trochu viac normálny?“

„Na to si príliš krpatá. Takže pekne zaklop. Všet si silná, emancipovaná osobnosť.“

„A čo keby si ty zaklopal a ak nikto neotvorí, skúsil kľučku?“

„Načo to komplikovať,“ odpovedá Medjay.

Morálka jemne zaklope svojou nohou. Potom silnejšie. Následne chce skúsiť nohou aj kľučku, ale nie je to potrebné. V dverách sa objavuje starší, cudzí chlap.

„Čo chcete?“ pýta sa muž, ktorý rozhodne nie je zvyknutý na návštevy.

„Prišli sme požiadať o strechu nad hlavou. Nemáme sa kde schovať,“ pýta sa premrznutá Morálka.

„Vypadni, ženská.“

„Takže ja môžem? Nie som ženská,“ pýta sa Medjay.

„Dobre, ale ona nie.“

„Je to preto, že ti teraz kopala do dverí?“ znovu sa pýta Medjay a pozerá sa na Morálkine nohy.

„Nevychované ženské. Načo ti taká je.“

„Dobrá otázka. Nenavará, neuprace... ani ponožky nespáruje. A to máme teraz dohromady len štyri ponožky.“

„Ty sa mi páčiš, ale tá ženská prah môjho domu neprekročí.“

„Máš to tu pekné,“ hovorí Medjay a pred Morálkou tresnutím zatvára dvere. „Ale máš špinavé okno.“

„Čože?“

„No schválne. Takto zatvorené je úplne špinavé. Keď ho ale otvorím a poviem tajomnú formulku *Morálka pod' k oknu*, tak je to hneď lepšie.“

Muž sa čuduje. A poriadne. Medjay zatvoril pred ženou dvere a následne ju rýchlym pohybom vytiahol dnu skrz okno. Aj s vodou, ktorá sa jej nahromadila na vlasoch a na šatách.

„Nemáš náhodou navarený čaj?“ pýta sa Medjay muža.

„A dosť! Vy ste čo zač? Ste fakt divní.“

„Moje meno je Medjay. Špecialista na boj proti zombíkom a vzťahové poradenstvo. Ona je kapor.“

„Kapor?“

„Urob kapra!“ rozkazuje Medjay Morálke.

Morálka tvaruje svoje pery do tvaru rybích úst a vydáva zvuk typický pre rybu. K veľkému pobaveniu Medjaya.

„Čo to má byť?“ nahnevane sa pýta chlap.

„Ona sa niekedy identifikuje ako kapor. Takže môže ísť aj tam, kde sú ženské zakázané. Ja zas skúmam tematiku problémov medzi mužmi a ženami, mužmi a mužmi, ženami a ženami, mužmi a kaprami a tak podobne. Povedz mi, priateľu, o tvojom probléme so ženami. Vráťme sa spolu do čias nedávnych i dávno minulých a nájdeme riešenie problému, ktoré sa nám pokúša uniknúť.“

„Ty si nejaký básnik, bard alebo niečo podobné?“

„To nie. A ani slávne piesne nepoznám. Možno ti zaspievam *Kočka leze dírou, pes oknem*, ale to je asi tak všetko. Kapor, vieš zaštekáť?“

„Blblbl...“

„Takže nie. Nie je to kapropes, je to len obyčajný, typizovaný kapor. V horúcej pustatine. Počas blizardu. Zaujímavá kombinácia.“

Morálka si zatiaľ všima interiér. Hlavne svetlomodrý uterák, ktorý je zavesený na klinci. Chytá ho do zubov a snaží sa ho obtočiť okolo seba.

„Ona nemá ruky?“ pýta sa chlap.

„Utopila štrnástich chlapov a niekoho sralo, že popri tom štrikovala. Tak o ne prišla.“

„Pozri sa, ja viem že ty si zaujímavý chlap a zároveň mám nutkanie ťa vyhodiť vonku na dážď. A že sa snažíš robiť srandu zo všetkého. To obdivujem, i ja som taký kedysi býval. Ale už keď prekročila bez môjho dovolenia prah môjho domu, tak chcem vedieť pravdu.“

„Technicky cez prah neprešla. Ani nepreplávala. Ale nechám ju rozprávať. To jej pôjde asi lepšie ako utieranie sa uterákom. Nechápe, ako sa na takú malú osobu dokáže nalepiť tak veľa vody.“

Mokrý Medjay používa uterák na to, aby Morálku čo najlepšie osušil v krátkom čase. Následne berie uterák pre seba. Nakláňa sa z okna a poriadnou silou žmýka svoj klobúk, aby v ňom ostalo čo najmenej kvapiek.

„Pohrýzli ma zombíci. Museli mi obidve ruky amputovať. Mala som byť mŕtva, ale prežila som. Pomohli mi a ja teraz pomáham iným. Mám proti ich slinám čiastočnú imunitu. Nepremením sa. Môj manžel mi pomáha, odkedy ma spoznal. Len vďaka nemu som nažive. Sme vďační za možnosť prečkať túto búrku vo vašom dome. Neviem, prečo ste ma nechceli prijať, ale možno sa vo vašom živote stalo niečo veľmi nepríjemné.“

„Moja žena ma nechala. Veľmi mi ublížila.“

„Možno nebola tá pravá. Mňa opustili piati. Šiesty ostal a teraz sme manželia. Tiež som kedysi plakala. Môj prvý chcel, aby som sa o všetko starala a keď niečo nebolo ideálne, mal neskutočné nervy a bol agresívny. Medjay vie, že teraz mnohé veci nedokážem. Ja som si zvykla, on sa na tom smeje.“

„To je pekné. Ale nemal som také šťastie.“ odpovedá muž, ktorý sa postupne mení z nahnevaného na stratostlivého.

„Pred koľkými rokmi vás nechala?“

„Už je to asi tridsať rokov.“

„Pred toľkými rokmi som ani nežila. To je veľmi dávno.“

„Navyše už možno tá žena nežije,“ pridáva sa Medjay. „Možno má už vypadané vlasy, na nose bradavicu, vypadané zuby a živí sa kašičkami.“

„Medjay!“

„Čo je? Tomuto chlapovi niečo urobila žena tak dávno, že sa zatiaľ určite zmenila na nepoznanie. Mladá nie je, možno už stratila rozum. Alebo ho získala. A tohto pána si asi nebude pamätať. A možno už je pochovaná, oživená ako zombie alebo si ako kanibalka pochutnáva na mladíkoch.“

„Nemôžeš to povedať krajšie?“ napomína ho Morálka.

„Jasné, určite je to nejaká miss zombie alebo si pochutnáva na bio raw jemnom mäsičku. Alebo má mäkké srdiečko, bolo by škoda pokaziť ho koriandrom.“

„To nemáš ako vedieť. Ale povedz mi, Medjay, čo ty na tej svojej žene vidíš?“ pýta sa starší muž.

„Všetko. Okrem rúk. A vie robiť kapra lepšie ako ja. Ale ak treba vykostenie kapra, to by išlo zase lepšie mne.“

Blizzard neustáva. Cez nedokonalú strechu a podlahu sa časť vlhkosti dostáva do vnútra, ale stále je tento domček najlepším miestom v okolí. Starší muž mení niektoré svoje názory a ukazuje niektoré jeho kresby, nakreslené uhlíkom. Väčšina z nich pôsobí temným, depresívnym dojmom.

„Počuj, kapor... neviem či je tu niekde zrkadlo, ale dosť sa na ňu podobáš. Na túto ženu z kresieb. Líca, vlasy, nos a tak všetko. Veľmi podobné. Prsia tiež nič moc.“

„Čo naznačuješ? Ja som vtedy nežila.“

„Fakt? Porátaj to na prstoch. Aj so skúškou správnosti, či si sa nepomýlila.“

„Medjay!“

„Asi tridsať rokov, ty máš menej ako tridsať.“

„Nemám žiadnu staršiu sestru,“ pýta sa prekvapená Morálka.

„A čo vieš o rodičoch?“

„Mama zomrela mladá, otec neznámy. Všetchno je bežné.“

„Nevieš, či mala takéto znamienko hneď pod ľavým uchom?“ pýta sa Medjay a jemne sa usmieva.

„Odkiaľ to vieš?“

Morálka hovorí to málo, čo vie, s istotou. A starý muž sa odrazu veľmi chce objímať. Ale nie s Medjayom.